

Artà

PREMSA
ORDINA

ANY I - NÚM. 8

PERIÒDIC INDEPENDENT D'INFORMACIÓ LOCAL

NOVEMBRE, 1983

ESPERANÇA

Oferim a la vostra franquesa una portada suggerent. Salut!, i mirau-la de front. Xiprers de llarga vida senyalen el camí d'una capella, net i polit com el jardí d'un avi (en elogi de qui tant s'hi mira i, en definitiva, d'Artà i el Consistori). Ben al centre, una imatge del Crist, pastor i mestre, i un mot indescriptible: *resurrectio*.

Es el cementeri, venerables amics. Parlau-ne fora escrúpols, amb la freqüència de les coses simples. *Cementeri* denota quietud. A l'antiga Grècia —d'on prové la paraula—, seria *dormitori*, la cambra de repòs en la pau casolana. L'hauríem de fer més entranyable, perquè invitàs a festejar la mort en companyia, amb la claror del sol, verdura pietosa de l'herba, parades de flors amb trull de papallones, piuladissa d'ocells en llibertat i un brollador finíssim d'aigua muda sota el miracle viu de l'univers.

Segurs de la nostra poquesa, cerquem-hi la mida exacta de les coses; la fe perduda, com Sant Pere a la mar, per covardia; la pregària suspesa, per oblit; el perdó de les culpes; el cel de l'esperança...

Qui mor, entra a la pau des de la lluita. ¿S'alçarà, qualche dia, de la pau a la glòria? ... Mirem de nou al centre de la foto, fermament decidits a abandonar les coses, els béns i les riqueses, el món i la bolla, la llar, el pensament i la mateixa vida, pel fruit novell de l'esperança.

Editorial

AQUELLS PREMIS "VILA D'ARTÀ"

En el transcurs de la passada dècada —i per iniciativa del Club Llevant—, es crearen en el nostre poble els premis literaris i d'investigació "Vila d'Artà", els quals, malgrat la seva efímera trajectòria, assoliren una cota estimable d'acceptació i participació.

El fet que una de les persones que fou premi d'investigació de l'esmentat certamen, l'any 1977, —el porrerenc Damià Durán i Jaume, que ha portat a terme en aquests darrers anys una brillant tasca investigadora—, ens hagi entregat, per la seva publicació a la nostra revista, un interessant article, ens ha duit a evocar aquells premis i a lamentar que no hagin tingut continuïtat.

Al llarg de la dècada passada, aquest poble nostre va anar consolidant també un Col·legi Municipal de Batxillerat que, en acabar els anys setanta va assolir la categoria acadèmica d'Institut, el qual, juntament amb la Secció de Formació Professional, ha convertit Artà en la petita capital escolar de la comarca del llevant-nord.

D'aquell Col·legi d'antany i d'aquest Institut d'avui, han anat sortint successives promocions estudiantils que han accedit a les aules universitàries, de tal manera que, avui per avui, Artà diu ésser, molt probablement, un dels pobles de Mallorca amb índex més alt d'estudiants i titulats superiors. O sia que d'investigadors en potència certament no en falten.

¿No seria, en conseqüència, prou interessant reinstaurar dins aquest nou context aquells premis "Vila d'Artà" per a estímulo de novells investigadors? ¿No podria, aquesta reinstauració, ésser un objectiu a tenir en compte pels responsables de la política cultural del nostre poble?

Ens complauria que així fos, i qualsevol iniciativa en aquest sentit comptaria amb el nostre aplaudiment i, si fos del cas, col·laboració.

Artà

Año 1 - N.º 8 - Novembre 1983

Colaboradores:

GABRIEL GENOVART
PLANAS SANMARTÍ
JOSEP MELIÀ
JOAN REUS (Fotografia)
MARGARIDA SIQUÍER
NICOLAU CASELLAS
BONET DE SES PIPES
MACIÀ RIERA
GREGORI MATEU
SANTIAGO PERELLÓ
BERNARDO COMAS
ANTONI GINARD CANTÓ
JOAN SARD I PUJADAS
JAIME MASSANET
J. MASCARÓ PASSARIUS

Coordinación:

SERAFÍ GUISCAFRE I
JOAN ESCANELLAS I LLINÀS

IMPRENTA POLITÉCNICA
Troncoso, 3. Teléfono 21 26 60
Palma de Mallorca
Depósito Legal P. M. 203-1983

gloses il·lustrades

D'EN TONI BUTLER

Es ben hora comencem
del Pare Llinàs parlar,
artanenc i franciscà,
quasi res d'ell coneixem
i un monument li devem
perquè bé el se guanyà.

A Amèrica predicant,
alluny de sa seva terra,
a Fra Ginebró Serra
es camí anava eixarmant.
Sempre li va anar davant
per la dreta i per l'esquerra.

Ha arribat es moment
de fer-li un bon homenatge,
freret de molt de coratge
a dins es nou Continent
predicà incansablement
de Jesús la seva imatge.

El Pare Antoni Llinàs
un monument mos reclama;
de santetat ja té fama,
i aquí quasi no en feim cas.
Artanenc! , ajudaràs!
no vulguis 'rufar sa cama.

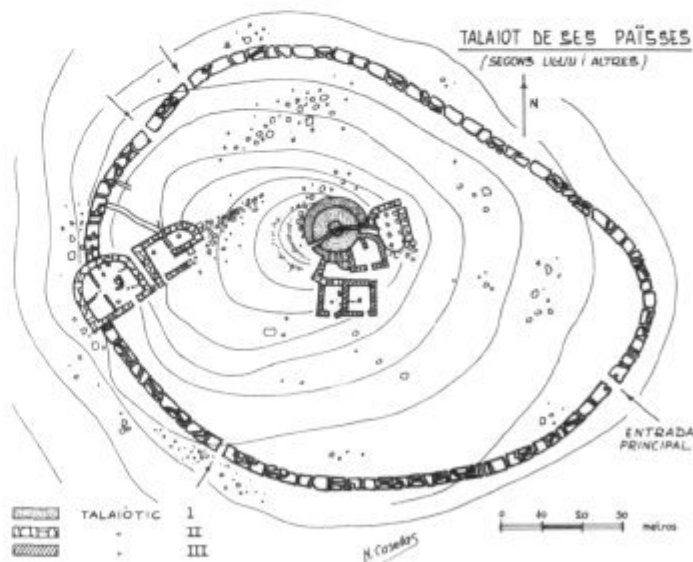

“ES TALAIOT DE SES PAÏSSES”

Alguns científics han suposat que l'illa de Mallorca estava aleshores poblada per uns 10.000 habitants distribuïts en 25 ó 30 poblats, així al nostre hi viurien de 400 a 500 persones.

La cultura balear s'ha d'estudiar fortament lligada amb la mediterrània. Els monuments megalítics balears són cosins germans dels “nuraghi” de Sardenya, de les “torri” de Còrsega i dels “sessi” de Pantelària, amb petits matisos diferenciadors que els caracteritzen, de tal manera que, les cases de Mallorca tenen la planta rectangular mentre que a Menorca la tenen circular, a aquesta hi abunden les “taules” i per la nostra no, etc. El distingit professor de la Universitat de Càller Sr. Lilliu, tan estimat dels artanencs afixà les edats prehistòriques actualment vigents. Ell diu, que la venguda dels romans, el 123 a.C. marcà la fita de la decadència del poblat, el qual havia estat erigit allà pels anys 1.200 a 1.000 a.C., durant el talaiòtic tardà, que correspon ja al 3r. període. Hi entreveu una influència púnica i considera que el lloc escollit va ser el més adequat, per ocupar un turonet de fàcil accés, estar arran de caceres i amb una font de “...bona i fresca aigua que consumien els habitants”. (Sícul).

L'emmurallat, de forma el·lipsoidal, té una longitud de 374 m. i s'adapta a la topografia del tossal, abraçant uns 13.500 m.², o sia prop de 2 quarterades. S'hi pot entrar per 4 portes, la més important dona al llevant i cau a unes cent passes de les barreres d'accés. Crida l'atenció per les voluminoses pedres que conformen les rebranques i el llinard. Cap al centre s'alça la torre gairebé circular que conté una càmera interior de reduïdes dimensions, amb reforçament anul·lar d'aparell talaiòtic. Un corredor travessa el fons, sortint els dos extrems a l'exterior, circumstància molt singular que no es dona a cap altre lloc. Es comunica amb una ampla sala absidiada on hi poden contemplar els assentaments de 9 columnes aixecades allà pels segles VIII a V a.C., molt semblants a les de Menorca. L'estructura general ha sofert successives transformacions per comptes de fer-lo habitable. Qualque mur va ser construït amb una tècnica més depurada que els altres traspuant la influència de l'art grec italià. L'historiador hi descobreix “...habitacions de formes més o menys quadrangulades o absidals, de pedra amb pilars centrals sobre els quals recolzaven les co-

Talaiot de Ses Païsses.

rrispondents bigues de fusta. La coberta de 1 ó 2 vessants o aiguavessos, estava construïda amb brancatge i mescla d'argila. Lilliu ha aconseguit trobar restes carbonitzades de les bigues del sostre..., i fragments d'argila amb emprentes de canyes i palmes...”. Damunt el trespol piconat o empedrat, hi arranjava els fogons amb unes quantes pedres i al fons hi col·locaven algunes peces de ceràmica feta en casa. Els murs contenien armaris empotrats i a una de les habitacions s'hi pot contemplar una tomba de sis pams i mig de llargària per un i mig d'amplària i altre tant de gruix, construïda amb la tècnica de les “micronavetes” de Son Real. També es va descobrir un casc de bronze, segurament important pels guerrers. Per les parets que pertanyien al període més tardà hi ha senyals de fulles de palmera i de canyes. Lilliu hi aplegà també peladures d'aglà, procedents de l'alzinar que s'estenia per aquells paratges; uns jocs de dues pedres, recollits allà dins podrien haver servit de llueres, pesos de teler o millor per a moldre, ja que la pedra inferior es fixa i mòbil l'altra. Cal considerar que abundava el blat i l'ordi, i que amb les aglans es feia una mena de pa pel seu consum. Don Lluís Amorós va trobar molins de pedra al poblat de Son Amer, no molt enfora del de Ses Païsses. Sabem que abundaven els de forma circular i els de va-i-vé o també dits d'“amoló” però no n'han aparegut al nostre. Els tests són restes de les àmfors romanes que utilitzaren per contenir o transportar líquids i també la beguda fermentada que preparaven a base de baies i tubercles, o pel vi que portaven de l'estranger, ja que aleshores a les illes no hi havia encara vinya ni oli, el que consumien era fet de lletrisca. El primer oli s'obtingué a Eivissa i procedia d'ullastres empeltats. Assenyala l'esmentat Sícul que els foners gastaven la soldada amb dones i vi, cosa que s'adiu amb la troballa dels bocins de tests; de totes maners, és una afició que encara no s'ha perdut a hores d'ara.

ESCUELA DE PADRES

Organizada por las Asociaciones de Padres de Alumnos
Colegio SAN BUENAVENTURA - Padres Franciscanos.
Colegio SAN SALVADOR - Hermanas de la Caridad.
ARTA.

¿QUE SE PROPONE LA ESCUELA DE PADRES?

Que los miembros de la familia se conozcan mejor y se respeten.

Estar al día en los aspectos de renovación educativa.

Mejorar las relaciones conyugales.

Conocer las diferentes etapas educativas por las que atraviesan sus hijos y adaptar la educación a ellas.

Enseñar a los chicos a tomar decisiones libres.

Aprender el proceso de clarificación de valores.

Estar bien informados de los aspectos negativos de la sociedad: droga, manipulación informativa, pornografía, etc.

Ayudar a otras familias en el proceso educativo.

Afrontar debidamente los conflictos que lleva consigo el proceso escolar.

Afrontar la ineludible responsabilidad formativa de los padres.

¿COMO SE DESARROLLARA LA ESCUELA DE PADRES?

Con conferencias formativas y técnicas sobre los aspectos más importantes del proceso educativo. Estarán a cargo de especialistas en la materia.

Con sesiones de diálogo-comunicación-trabajo en pequeños grupos para ir clarificando los problemas planteados.

Consultando libros al alcance de los padres que les faciliten una mejor información.

Respondiendo a unos cuestionarios tras una serena reflexión y estudio de los diversos temas.

Poniendo en común todas las dificultades planteadas en proceso educativo de cada uno de los padres.

NOTAS DE INTERES

Se recomienda la asistencia a TODAS las sesiones ya que tendrán un carácter de continuidad tanto en los temas como en los trabajos a realizar.

Creemos que es muy conveniente que sea la pareja (padre y madre) quien asista a la escuela. Ello facilitará enormemente el posterior trabajo y estudio de los temas.

Se ofrecerá material bibliográfico y mimeografiado para el trabajo y estudio.

HORARIO: A las NUEVE DE LA NOCHE.

LUGAR:

Salón de Actos del Colegio de San Buenaventura.

Salón de Actos del Centro Social.

FECHAS:

24 de octubre de 1983; 21 de noviembre de 1983; 12 de diciembre de 1983; 23 de enero de 1984; 6 de febrero de 1984; 27 de febrero de 1984; 20 de marzo de 1984; 9 de abril de 1984; 21 de mayo de 1984.

SESIONES A DESARROLLAR

Primera sesión: (24 de octubre de 1983)

Tema: *Aspectos generales del proceso educativo.*

Segunda sesión: (21 de noviembre de 1983)

Tema: *La sexualidad infantil.*

Tercera sesión: (12 de diciembre de 1983)

Tema: *Algunas enfermedades psicosomáticas.*

Cuarta sesión: (16 de enero de 1984)

Tema: *Problemas de los niños.*

Quinta sesión: (6 de febrero de 1984)

Tema: *Conflictos en el proceso educativo.*

Sexta sesión: (27 de febrero de 1984)

Tema: *Nuevo enfoque para la educación de los valores.*

Séptima sesión:

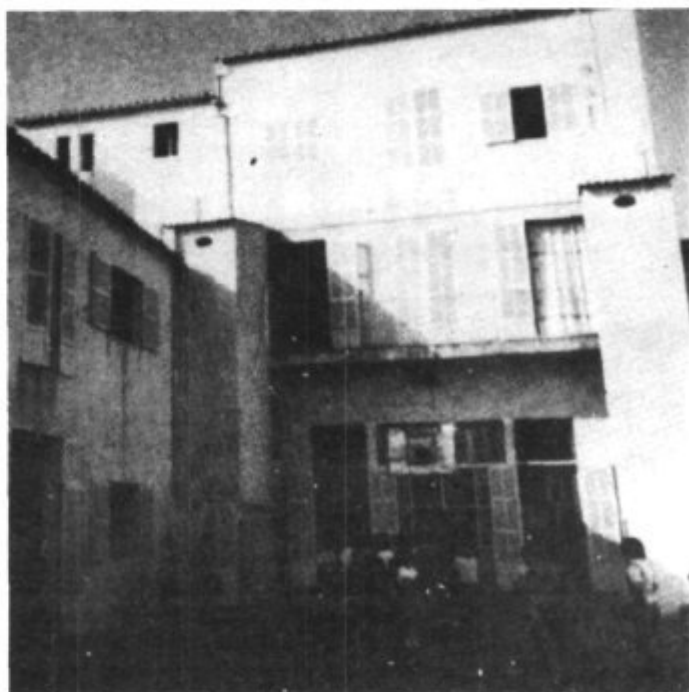
Tema: *Valores en los distintos humanismos.*

Octava sesión: (9 de abril de 1984)

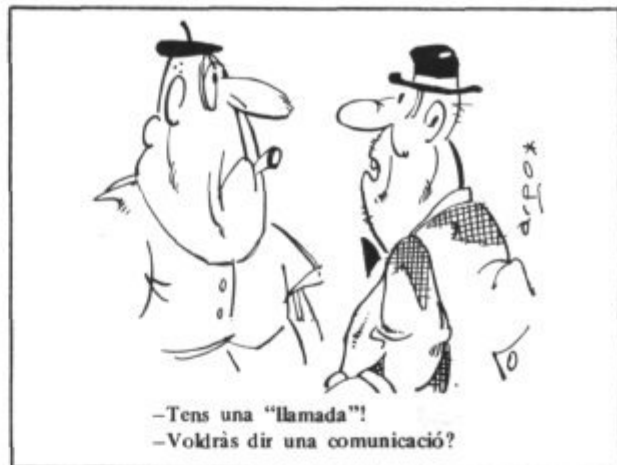
Tema: *Valores religiosos en un mundo nuevo.*

Novena sesión: (21 de mayo de 1984)

Tema: *Los retos de la educación del futuro.*

Colegio San Salvador

EL TELÈFON

La invenció del telèfon va ser, indubtablement, un acte venturós de la nostra cultura i ocasió d'instimable benefici. Com s'arrufa per ell la llunyania i s'ajunten els homes de tota la terra! Com pul-lulen arreu les converses i s'ablaneix la solitud humana! Eina discreta de relació, no distreu ni acapara converses, però en facilita a balquena, com a vehicle reverent de la paraula. La comunicació oral és, en efecte, caire suprem de la telefonia. Ni ulls parladors ni gestos eloqüents: per telèfon, no queda altre remei que conversar.

Parlar per telèfon és tan fàcil i còmode com procliu a l'excés. Uns prenen la cabina per locutori de fes-

teig; un altre ignora l'interlocutor, descosint-se la gorga i fent de la conversa un soliloqui; n'hi ha que s'embullen en xerrades frívols... En la mà de Déu sien, que en el pecat ja hi va la desventura. Ara ens ocuparem d'altres defectes: la majoria -i aquí grata-hi- mostram el llautó destenyit, canviant els termes de la nostra llengua per malaurats castellanismes que li són dany i corcadura. Facem-ne un enfilall per a la lletania del rebuig.

Emprem d'ara endavant el telèfon (ben articulat) i deixem el "teléfono" en pau i a ca seva. Podem *telefonar*, *pegar un cop de telèfon* o *fer telefonades*. *El que no podem fer són "llamades"*. Si una telefonista ens "passa la llamada", *perdonem-la de cor*, però no l'imitem en el vici. Comfiem de tota manera, que ens passi de veres la comunicació.

Quan ens criden i alçam l'aparell (no l'"aparato"), ¿per què responem "diga!" si ignoram qui ocupa l'altre cap de fil? ¿No ensenyam els allots a dir: *mana!*? ¿I què en direm de l'"oiga"? ¿Es tolerable si cridam conscientment un mallorquí?

Per a cercar un telèfon, oblidem els "lístins". Trobarem qualsevol abonat a la *guia telefònica*. I quan arriba l'hora de pagar, encara que veim un "recibo", sabem que a Mallorca liquidam *rebutis*, que són igualment onerosos.

La paraula és el do més amat que rebérem per a obtenir la coneixença justa. Conrem-la bonament i no l'escarinxem. I alerta als supletoris!: no n'ha de menester la nostra llengua.

JOAN ESCANELLAS I LLINAS

LES NOSTRES ARRELS

La voluntat ferma de fer un poble pot tenir-la només el qui ha descobert la verdadera solidaritat i ha assolit una sincera encarnació en les realitats que ens ha tocat viure. Cercar les nostres arrels significa aprofundir en l'esser autèntic que dóna sentit a la nostra identitat.

Cercar les nostres arrels és estimar de debò tot allò que ens agermana i ens apropa a tots els nostres veïns. Suposa retrobar el sentit d'unes paraules tan senzilles com aquestes: país, poble, comunitat, persona, compromís, esperança.

N'hi ha molts que cerquen exclusivament les seves necessitats, les seves diversions, els seus estudis, la seva comoditat, el seu futur. No volen saber res dels altres, tan sols se n'aprofiten d'ells.

Cal preocupar-se dels problemes de qui estan aprop nostre, de les inquietuds de la nostra comunitat. Cal optar per a fer un món més just, un país més humà, un poble més acollidor, unes persones més esperançades.

Es fa necessari participar, ésser-hi, no estar lluny

d'aquest món. N'hi ha que diuen: No vull saber res de política! Però volen bones carreteres, desitgen un millor ensenyament, esperen més seguretat ciutadana, és a dir, tot allò que sorgeix de l'esforç comunitari.

Aprofitar-se del bé comú i no aportar-hi res, sempre produeix pessimisme i avorriment.

El nostre compromís ha de ser: aprofundir en les nostres arrels, estendre la pau al nostre entorn i lluitar al costat dels nostres germans que més necessiten la nostra ajuda. A tots cal donar-los uns brins d'esperança.

Tot això suposa canviar un món agressiu i aclaparador amb una llar de germans solidaris que volen i cerquen el bé de la comunitat.

GREGORI MATEU ESTARELLAS

EL CAMÍ DELS PESCADORS

DAMIA DURAN I JAU-ME, nascut a Porreres l'any 1931, aconseguí un dels primers reconeixements als seus mèrits d'investigador en el certamen "Vila d'Artà" de 1977 i amb el seu treball antropològic "Aspectes materials i lingüístics dels pescaires artanencs", tema damunt el qual versa també l'article que avui publicam. Després d'aquell primer guardó, Damià Duran ha portat a terme una brillantíssima trajectòria investigadora que ha cristal·litzat amb una copiosa producció de publicacions i amb la

consecució, l'any 1979, d'un premi tan important com el Camilo José Cela, dels Ciutat de Palma. La seva darrera obra, "El pensament de l'home comarcal", és un llibre de deliciosa lectura, que està gaudint en aquests moments d'un gran èxit editorial.

Els camins del mar s'esborren, els de la terra s'espenyen, envelleixen, se modifiquen i transformen. Emperò els camins més duradors són els invisibles caminadors que, entre boires i raigs de llums, arriben a l'ànima.

Molts d'aquests camins s'ajunten amb la matèria del paisatge com els dels pescadors d'Artà i generen, a través del llenguatge, reclams inexplicables. Sense saber exactament per què, vaig ésser encantada jugueta del seu embuixament. Era per allà l'any 1975 quan, repetides vegades, vaig visitar "En Joan Manuel", En "Tomeu de Son Vives", En "Miquel Barraca" i molts d'altres pescadors artanencs. Tant és així, que per a mi, anar a Artà, no consistia ja en ultrapassar Es Coll i, per entre Es Turó des Salero i Es Puig de ses Esquerdes, davallar cap a Son Cardaix i Bellpuig, sinó que mentre el meu cotxe es desplaçava d'una manera rutinària sobre l'asfalt, mentalment jo trotava per les galeries de la incògnita. M'intrigava la direcció psicològica a què apuntava la conducta dels pescadors.

Tira-tira vaig empalmar amb l'escabrós i complex tirany. Els germans "Biscals", en "Joan Poles", En "Toni Moleta", En "Guillem Cartutxo", En "Toni Botigueta", En "Pere-Antoni Confit"... tenien una cosa en comú: la cabòria per les salpes i les oblades. La seva ment era el cós d'agulla per on passava la ruta del mar. Una ruta que tenia el seu poble en el polsosos camins d'antany de S'Ermida, Capdepera, Sa Cova...

Travessar a peu el massís fins a la mar i tornar-ne'n ha de resultar, per la distància i l'altura, una experiència prou fatigosa malgrat es tracti

d'una persona ben entrenada. No obstant, els pescadors ho feien amb naturalitat, sense gemecs ni estridències de ronyons i això que eren jornalers, petits propietaris o menestrals. Vull dir, gent que havia treballat de sol a sol tota la setmana.

La fascinant senda de les oblades se presentava, al pescador com un dolç cant que el treia de l'estança familiar com un llaç és tirat per una pinya de belles sirenes. I així, sobre les dotze de la nit, en apagar-se el llum dels carrers, aquells excèntrics caminadors s'allunyaven, com a de peu moix, cap a l'estranya i misteriosa bauxa. El camí carreter sen-

Na Plana, pesquera de salpes i d'oblades a Canyamel. El pescador observa l'estat del mar (1975).
(Fotografia: D. Durán)

tia les solitàries petjades que, amb puntual caparrudesa, solcaven l'agre artaner. Ara a les fosques, suara a mitja lluna, dues barxes caminaven cap a l'encanteri dels encinglerats penyals. Eren les ànimes les que anaven de camí i podien sostreure el cos del repòs sabatí.

Pescadors com En "Jaume Guixó", En "Biel Faro", En "Joan Manuel", En "Joan de Ca'n Fiol", En "Salvador Mari", haguessin pogut entretenir-se amb jocs de taverna, amb una xerradeta a la plaça, emperò el caràcter greuíssim de llur missió, els apartava de la tertúlia de família, del repòs diumenger. Es a dir se'n fotien de la pipada ran del foc i de l'acarxofada comoditat de peus davall taula. Era una extravagant passejada mística. Si bé molts d'ells deixaven, sovint, d'anar a missa i no per vendre's al diable ni per fer la punyeta al rector, ningú els tengué mai per ateus, sinó que la seva pintoresca itinerància responia a qüestions transcendents del jo profund, com els personatges lul·lians que partien cap un regne llunyà del seu interior i que, amb gran mestria i excel·lent estil, ha divulgat En Gabriel Genovart Servera amb el

títol de *El Cavaller i el Vell Savi* a Estudis Balearics.

L'erràtica aventura finalitzava el diumenge horabaixa. Si la pescada era grossa alentien el pas. Poques vegades venien freres. Sovint no tastaven el peix, ni el venien. Era pels amics o la família. Vet aquí on hi batega una crítica contra la putrefacta mania social de transformar-ho tot a doblers.

La insòlita tresquera dels pelegrins del mar, els conduïa per tirans de ferradura i entretalls empinats que, al temps que desembocaven a les foranies d'Albarca, o rondaven Es Cocó des Llop i Es Matzocs, s'endinsaven cap a la intimitat. L'espectacle s'estenia per Tramuntana i Llevant. I així els darrers estels de la matinada veien com de per tots els costats de l'alba artanenca sorgien erràtiques figures que transitaven cap els rituals de Na Pastor, Na Claperet o Es Niu de S'Àguila.

A la fi el vianant abaixava les barxes del seu coll, mirava el mar, bromejava i posava la canya tensa sobre l'ona o el xep-a-xep de l'aigua. Les salpes, com enigmàtiques fades dels camins marins, obrien pit, en una darrera l'altra dins el senalló. L'hostatge es feia agradable, les imatges del triomf visitaven les alcoves espirituals del jo queixós, anònim i humiliat durant la setmana. La pesquera era, potser, un paral·lel del vell savi de Ramon Llull o enginy dels pescadors per entrar a l'extremidat més malsortida i sofrida de la intimitat. Es a dir, que als carrerans del massís artaner que tombaven cap els penya-segats, no eren altra cosa que el llobrígol adobador que tenien N'Arrufada, Na Fioleta, Na Destorba Jornals, Sa Pesquera d'En Peix per divertir l'esperit de l'Home per aquelles cantonades del mar profund.

Davant el portal de la Torre des Matzocs, en Joan Manuel (en el centre) i dos companys seus, tots tres grans pescadors artanencs (1975). (Fotografia: D. Durán)

Aquesta cabriola de la matèria pot interpretar-se com una engrescadora metonímia del paisatge que utilitza l'inconscient per superar les contradiccions socials i sobrepujar l'ésser a la notorietat de l'home prestigiós que triomfa a la seva manera. Si l'experiència del pescar havia fracassat, el pescador, amb una ingènua elegància de mentida subcutània, s'enfonyava aquella cara llarga i entrava somrient a Artà com si la diada meresqués celebrar-se. Un xic de felicitació bastava per esborrar-li tot el seu cansament, perquè en les paraules d'admiració, sentia el suau fregament de l'olivera borda dels guanyadors. Durant la pròxima setmana, la corona olímpica tornava a mustiar-se i renaixia l'obrer dolorit i endarrerit de plaer o de bell nou, la necessitat de pelegrinar cap al cenacle del mar.

LA POTABILIDAD DEL AGUA

Molino mallorquín.

Sospechamos que cuando, desde el Ayuntamiento se ha tomado la decisión de advertir a los consumidores, el problema de la potabilidad del agua que llega a nuestros domicilios debe ser

serio. Porque nosotros, que estamos en desacuerdo con quienes han dado la enhorabuena al Ayuntamiento, hace tiempo ya lo advertimos. Por lo tanto, lo que creemos se puede hacer es exigir responsabilidades a quienes tardaron tanto en advertirlo de una forma, digámosle, oficial.

Redactores de este periódico tuvieron enfrentamientos en tiempos de la alcaldía de Gabriel Massanet, a quien hay que reconocerle el mérito de haber impulsado la captación en subsuelo, sin la que posiblemente lo hubiéramos pasado mal. Ahora bien, el agua no era potable.

Este problema causó un total enfrentamiento entre la popular "Comare Beneta" y el entonces alcalde.

Siguieron así las cosas y, en diversas ocasiones, se trató de hacer llegar al pueblo la noticia del peligro que podría representar consumir habitualmente el agua que manaba de los grifos, por su alto contenido en nitritos.

Desde el Ayuntamiento siguieron con oídos sordos.

Por eso decimos que ahora, si por fin se han decidido a alertar a la población, la cosa debe ser seria.

No conocemos el resultado de los análisis, y a fe que desearíamos verlos, ya que sospechamos que, por mucho que se hierva el agua, sigue sin ser potable.

En efecto, si el contenido en nitritos ha aumentado, el hervir el agua no sirve para nada. Ninguna ebullición basta para evitar la posterior destrucción de hematies que, de una forma solapada, va minando la salud de quienes sigan consumiendo el agua contaminada. Sobre todo es fatal para ancianos y niños, carentes de defensas, y más vulnerables a los ataques a su delicada constitución.

De nuevo queremos advertirlo: **NO CONSUMAN AGUA DE LOS GRIFOS.**

Esperamos que nos permitan divulgar el resultado de los análisis y que, de una vez por todas, se tomen medidas. No podemos dormirnos sobre los problemas. Es mentira que esté solucionado en Artà el problema del agua potable. Hay que seguir buscándola, y, en caso de nitritos, hay que decirles la verdad a todos. Y es que, si éstos han aumentado en proporción, **NI AUN HIRVIENDOLA PUEDE CONSUMIRSE EL AGUA.**

CHOPIN I LA SEVA ESTADA A MALLORCA

per MIQUEL BOTA TOTXO

S'ha puntualitzat, a través de nombrosa literatura, que l'estada de Chopin amb George Sand a Mallorca incidí intensament en la seva activitat creadora i musical, perquè l'ambient tranquil de l'illa impulsà la inspiració que li féu madurar i arrodonir el seus "Preludis", "Balades", "Masurques" i altres composicions, que foren receptacles íntims dels sentiments de la seva ànima, i manifestació fidel de les seves ànsies, els seus neguits, els seus deliris i els seus sofriments. Cert és que, a la Cartoixa de Valldemossa, Chopin es va creure mort... i, en el seu estat d'inconsciència, febrós i delirant, emperò inspiradíssim, compongué música encisadora.

Nascut el 22 de febrer de 1810, Chopin, quan arribà a Mallorca, el 8 de novembre de 1838, per a passar-hi l'hivern, havia acomplert 28 anys; i George Sand en tenia 34. Dels mesos que ambdós passaren a Mallorca n'han escrit llibres, a més de la pròpia George Sand, autora del ja famós "Un hivern a Mallorca", Alfred Cortot, Franz Liszt, Nino Salvanechi, el Doctor Leonard Kociemski, André Maurois, entre altres, i també els escriptors mallorquins Josep Sureda Blanes i Lluís Ripoll.

Tres són els preludis que s'han volgut identificar amb el que escrigué Chopin, evocant la pluja. Ara bé, el "Preludi nombre 15 en Re Bemol Major" és el conegut com el de "la gota d'aigua". Potser Chopin, poeta del piano, la pensà així:

LA GOTA D'AIGUA

El misteri de l'espai
dansa pels xiprers del claustre...
De la Cartoixa al recer
Chopin fa perles amb l'aigua.

Mentre, àgils, sobre el teclat
volen les seves mans pàl·lides,
dels seus ulls vius i profunds
cau trista la gota d'aigua.

Ja la nit ha estès el vel
que la memòria conglaça.
El temps esflora l'oblit...
i canta la gota d'aigua.

Per la vall del pensament
les ombres hi estenen ales.
Les bruixes se fan collars
amb perles de gotes d'aigua.

El vent, pel llarg corredor,
xiula besant les arcades.
Dalt la punta dels xiprers
s'hi gronxen les gotes d'aigua.

De la cel·la al fosc racó
regalimen les teulades.
Com un joliu auçellet
refila la gota d'aigua.

La foscúria de la nit
s'ha ben après la tonada.
L'ànima s'abraça a l'art
que destila gotes d'aigua.

L'enyorança encén el cor
amb la claror de les ànsies;
com un crit de lassitud
cau freda la gota d'aigua.

Pel silenci, que ha romput
un vell monjo amb les petjades,
en ritme d'eternitat,
lliure, riu la gota d'aigua.

Regna ja la quietud
per les arcades del claustre.
De dins les mans de Chopin
brollen fonts de gotes d'aigua.

Tranquil·la als ulls de malalt,
sense dol, apunta l'alba...
Sobre el cel clar i lluminós
són joies les gotes d'aigua.

Franz Liszt sostingué que el preludi de la "gota d'aigua" és el "Nombre 8 en Fa sostingut menor"; i el que s'interpretà en els funerals de Frederic Chopin, a la Madeleine, és el conegut amb el "Nombre 6 en Sí menor".

Un dels tres esmentats, emperò, deu contenir tota la motivació que impulsà Chopin, el compositor de Zelazowa-Wola, de la Polònia ancestral, a crear amb la seva magistral visió i magnitud de geni, les notes vives del "Preludi", empresonat ja en el pentagrama de la història.

Pollença. PAU

COLONIA DE SAN PEDRO

Panoràmica de Cala Mata.

Siguiendo con la pequeña sección, dedicada a la Colonia, a continuación van tres nuevas preguntas, y a ver quién acierta.

“Qui trenca, paga i d'es tests fa lo que vol”.

La Urbanización Nova Colònia, no llegó a estimar su flamante alumbrado público, ya que antes de su inauguración, habían sido destrozadas, nada menos que diez farolas.

Se sabe quiénes hicieron el estropicio. La pregunta es: ¿pagaremos entre todos el arreglo, unas 87.000 pesetas?

Tant hi hauria d'haver de Petra a Pasco, com de Cincogema a Algaida.

Desde la Playa, al Puerto, en la Colonia de San Jorge hay instaladas nada menos que tres cabinas telefónicas. Y naturalmente que tiene teléfono el que lo ha querido.

Aquí, en nuestra Colonia, este asunto está muy verde todavía.

Mi pregunta es: ¿Por qué un Santo tiene que ser más que otro?

“Si vols obrar bé, pensa es mal primer”.

Se están haciendo bastantes obras en la Colònia y en casi todas ellas, se tienen amontonados materiales para la construcción, en la calle. El que se pague tal o cual canon, para poder usar la via pública, no excluye de responsabilidades, en caso de accidente.

Pregunto: ¿Por qué no se ponen luces rojas por la noche, para que adviertan del peligro?

“I és que sa barca ja mos fa aigo per tots es costats.

Fins a la pròxima, si som vius”.

ABROJ

ENDEVINALLA

Hala! Enviuau solucions. Sa darrera vegada no poguérem entregar es llibre de Can Bujosa, perquè ningú no va encertar. Miaru-vos-ho bé. No es tan difícil. Ja ho sabeu: solucions, tot el mes de Novembre a la Llibreria BUJOSA. Premi: un llibre de primera.

Amb ell tenc qualque fregada i sempre en trec cosa en net; davant mi, més petitet, torna, de cada vegada.

FOTO COMENTADA

Tal vegada n'hi haurà que trobaran que ens entretenim massa amb les fotografies retrospectives. Hem de confessar la nostra debilitat per a pegar un cop d'ull cap enrera i veure un temps que no per més desventurat és manco dolç en el nostre record.

Ens adonam totd'una del respecte que per a la seva tasca pedagògica tenien els mestres. No debades donareu una assignatura anomenada “URBANIDAD” on s'aprenia a servir les regles de la convivència. Mirau-los encorbatats, amb el seu llaç, don Joan Picó, i amb la seva corbata, don Paco Cano. Tan diferents als professors d'ara, tant amb indumentària com en la manera de formar. Si qualcú els parla de la manca d'urbanitat de les noves generacions te responen que no és el seu problema.

Anem a treure'n l'entrunyellat:

De darrera a davant i d'esquerra a dreta, tenim en Mateu Sunyer, botiguer i pare d'un llicenciat que dona classes a S'Institut. En Miquel de Sa Talaia, casat amb una filla de madò Gostina. En Joan Picó, quan encara vivia en el carrer de Son Servera; En Llorenç Roca i En Pep Marín de Na Palova que, per mor d'una japarra, per poc mos fa el traspàs. En Pep Roget, més magre del que està ara; En Jaume Monget quan sa mare venia peix pel carrer, i En Vicenç l'iris, vestidet de mariner de primera comunió.

A la segona filera En Toniet Rotxet; En Julito Murta, somiant ja en a arrabassar queixals, que de casta li venia l'art, i en Joan Rotxet, més viu que unaa centella. En Toni Solleric, que visqué pel carrer de Sa Taulera i més tard se'n va anar a Son Negre. En Perico Blanc tot “xuleta”, quan encara no era socialista, perquè vivia bé i no envejava ningú. En Paco Rotxet, passejador d'arengades, i que va anar a morir a Rússia, divisionari blau. Què punyetes se li hauria perdut per Rússia? El darrer d'aquesta filera és En Sebastià Mostel.

A l'altra, En Blai, En Llorenç Sua, En Damià Borró, bon picapedrer, i En Joan Murta, al cel sia, i En Pep Pinzell.

En Sebastià Rei, també mort, En Bernadí Llesca, En Toni Pelat i En Llorenç de Sa Cantina. Al seu costat, En Tòfol Moner que va morir fent mala via. Qui se toca el nas és En Toni Mosson.

A la primera filera, En Xisco Paino, tot senyoret devora En Pere Galaní i En Miquel Beia, que era del cuc del vent i més renouer que un tro del cel. I el darrer, tot somrient, En Miquel Vermell, casat amb Na Maria Cataiola, una de les rossetes més guapes del poble. Tota una generació d'aprenents, quan anar a escola era més difícil que ara, i estudiar representava un sacrifici per als pares, i privar-se d'un guany que els podria dur l'al·lotet. Gent que a hores d'ara, tots necessiten ulleres per a destriar-se damunt la fotografia, i que forma i conforma lo més granat del poble, seguint el tarannà, per comptes de perllongar les generacions. Pares, molts d'ells, d'una nova fornada, que es trobà el món més complicat, però més fàcil, perquè els nostres personatges els havien eixarmat el camí per on tresquen avui.

En la playa de Canyamel... ¿S'ESTANY CONVERTIDO EN UN BELLO PUERTO?

ATALAYUA

por beco

Querido amigo lector:

Lo que a continuación le ofrezco es, ni más ni menos, un comentario con su correspondiente entrevista. Se publicó hace ya bastantes años en "Diario de Mallorca" con motivo de un especial de las Fiestas de Cala Ratjada, comenzaba así:

"De confirmarse, muy posiblemente sea, ésta, una de las importantes noticias que se produzcan dentro de breves fechas.

Se ha comprobado que terrenos que no tenían ninguna utilidad sufrieron una gran transformación y ello redundó en beneficio de la zona.

Y este es el caso al que hoy damos el oportuno toque de atención. Ahí, en la mismísima playa de Canyamel, del término municipal de Capdepera, y teniendo como marco incomparable los modernos chalets y las nuevas urbanizaciones y a mitad de montaña la entrada a sus famosas cuevas, se va a producir D.m., uno de los grandes acontecimientos marítimos que afectan a Mallorca. Se trata de una gran empresa, de la transformación de unos terrenos que causará sensación en todos los visitantes.

Lo que aquí quiero resaltar no se refiera en nada a la parte monetaria. Tan sólo darles cuenta de la puesta en marcha de un coquetón y bellissimo puerto marítimo aprovechando lo que la naturaleza dio a esta zona de Canyamel. El aprovechamiento del cauce de agua que por espacio de un kilómetro se adentra al interior de la isla y que ya ahora es completamente navegable. Hasta la fecha nadie dio importancia a esta especie de torrente con agua todo el año que, según dicen, es dulce en la parte más alejada del mar. ¿Es que nos encontramos con un caso similar al de Santa Eulalia del Río?

Quien se pasea junto al torrente de Canyamel tan solo aprecia el gran cañaveral que se va multiplicando con el tiempo. Cañaveral que quita visibilidad y hermosura al lugar. Pero: ¿Se imaginan toda esta gran zona de un kilómetro limpio por completo, dragado y con amarres? ¿Verdad que sería precioso y de una originalidad que causaría sensación? Pues ésta es la gran obra, la gran reforma que de está proyectando en la playa de Canyamel, concretamente en el lugar conocido por "S'Estany".

Quien nos habla de ello es don Pedro Morell, al que conocimos en la Torre de Canyamel, en compañía de don Jaime Fuster y don Sebastián Riera, Alcalde y SEcretario, respectivamente del Ayuntamiento de Capdepera:

—El cauce del torrente separa las fincas de Canyamel y "S'heretat", nos va diciendo el señor Morell. El aprovechamiento del cauce de este torrente es de Canyamel. De todas formas le diré que hay una sociedad que va a promover la construcción de este puerto deportivo por el cual se interesa usted. Esta sociedad está formada por los colindantes del mismo, o sea las familias Quint Zaforteza y Morell. También don Jaime Ballester, en representación de unos señores ingleses que aquí se establecieron.

—¿Está en marcha el asunto?

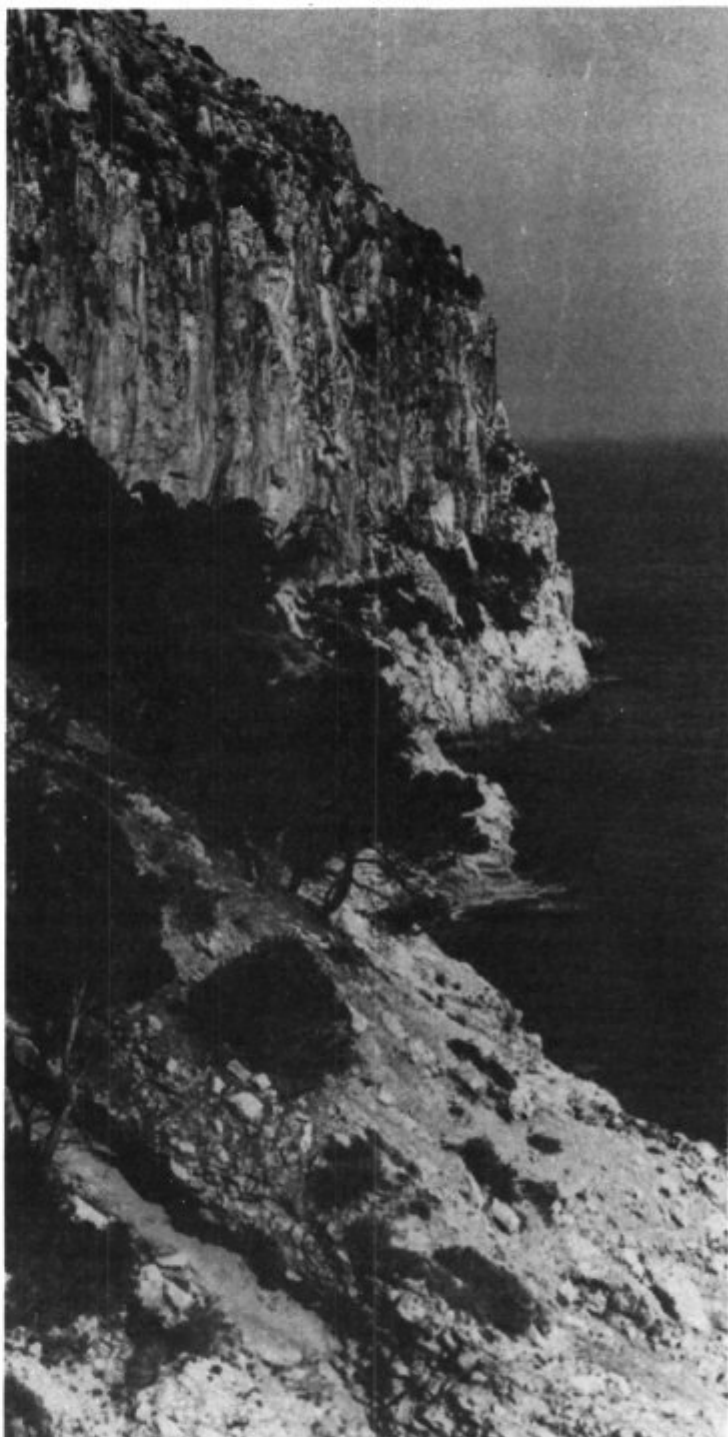
—Está en lo que podemos llamar fase previa. No hay nada definitivo hasta que la sociedad esté debidamente constituida. Lo que sí puedo decirle es que ya se han tomado unos acuerdos que consideramos básicos. Parece que ahora hay unas directrices por parte del Gobierno en el sentido de estimular la creación de puertos deportivos y creo que hay que aprovechar esta coyuntura. Vaya por delante que no se monta con idea de lucro. El beneficio que podemos sacar nosotros es la revalorización de los terrenos que poseemos en esta zona. Explotar al máximo el torrente, dotarlo de las más modernas instalaciones. Quiero resaltar que para el entretenimiento y mantenimiento de este complejo no escatimaremos esfuerzos.

—¿Han solicitado colaboraciones?

—Se han iniciado unas gestiones acerca de Información y Turismo, también unos tanteos con la Delegación Nacional de Deportes, pero todo ello de una manera un poco ambigua. Ya le digo que hasta que la Sociedad esté debidamente constituida no comenzarán los trámites legales de los máximos organismos".

Hasta aquí lo que vio la luz del día. No había ningún interés por parte del firmante. Era la gran y más estupenda noticia que podría haberse producido. ¿Se ha llevado a cabo? No creo. Hace bastante tiempo que los "pasos" no me han llevado a este bello paraje con su arena limpia y el agua azul. Lo que sí he sabido hace poco es que han cambiado aquel puente de madera. Algo es algo, un ligero espejismo, un simple retoque y todos tan contentos.

Se nos dijo que el agua en la parte alta era normal, dulce, que... ¿Para qué seguir? Se trataba de un gran proyecto. En fin, hasta otro día. Pensemos en la Lotería de Navidad, gastemos un buen picho de la "extra" y... ya se sabe, el hombre propone y Dios dispone. "Bones Festes per a tots".

Se ha hecho cargo de la plaza de médico titular de nuestra Villa, don Augusto León Pérez, el día seis de Octubre del año en curso. El nuevo doctor ingresó en el cuerpo médico titulado por oposición, obteniendo el número 299 de la misma. Ha ejercido en Perales del Puerto, provincia de Cáceres, en Villamanrique de Tajo (Madrid), en la misma capital de España y en San Martín de la Vega, de la provincia de Madrid.

Le deseamos al recién incorporado doctor una feliz estancia entre nosotros, una total integración en una comunidad que, en principio, le parecerá un tanto extraña, pero que a no dudar le acogerá con la proverbial hospitalidad mallorquina. Exitos en su carrera, doctor!

Se ha acogido a la jubilación voluntaria, con fecha 31 de Octubre, el que fuera tantos años director del Banco Español de Crédito de nuestra localidad, Jorge Vicens Bauzá. Ingresó como director del Banesto el veintitrés de Abril del año mil novecientos sesenta y seis, el mismo día de la inauguración de la sucursal en Artá. Ha desempeñado el cargo con absoluta complacencia del pueblo, que tuvo en Jorge Vicens, el amigo y consejero en asuntos económicos e inversionistas. Le deseamos felicidad en su nueva singladura.

De resultados de la anterior noticia, ha sido ascendido a Director de la Sucursal artanense del Banesto D. Pedro Moll Servera. Toda una trayectoria en la carrera bancaria: Pedro Moll ingresó en el Banco Español de Crédito como botones en Palma en el año mil novecientos sesenta y seis, siendo trasladado a Artá en el mismo año y con la misma categoría. Fue escalando puestos y es nombrado interventor en Mayo de mil novecientos setenta y cinco.

Ahora, y desde el uno de Noviembre, ha sido nombrado director, sustituyendo a Jorge Vicens.

Muchos éxitos en su nueva responsabilidad!

Y como resultado de las dos notas anteriores, ha ascendido a Interventor D. Miguel Carrió Servera, que había ingresado en el Banesto en mil novecientos setenta, y ahora, trece años después, ha obtenido el cargo mencionado. Enhorabuena!

José Mislata Cuéllar, el dimisionario del P.S.O.E. presentó un escrito impugnando el acuerdo de la permanente que autorizaba el inquilinato de una finca rústica para hipódromo, y se saltaba a la torera la legislación vigente. Ignoramos qué suerte siguió el escrito y las actuaciones del solitario Mislata en el Ayuntamiento.

Gran éxito de la ballada en la Plaza Conquistador. Así se hace afición. Enhorabuena a los organizadores, "Artà Balla i Canta", que tantos comentarios suscitaron con su intervención en la Fiesta de la Beata, celebrada en Palma.

Magnífica la organización de la TROBADA de la prensa forana celebrada en Petra. "Apostol y Civilizador" fue el responsable de la organización, que fue excelente. Una lección para todas las publicaciones. La proverbial hidalguía del pueblo de Petra fue rebasada en esta ocasión. Inolvidable la estancia en Bonany, por la comida y el magnífico concierto de la Coral. Qué envidia nos da! En Artá, con tan buenas voces, no podemos tener coro.

BALL OBERT I BUNYOLS A ROMPRE

Formidable éxito de la velada del sábado cinco de noviembre en la Plaza del Conquistador, en la que se dieron cita gentes de Muro, Petra, Manacor, Sant Llorenç y Capdepera, en el gran ball obert que organizó "Artà balla i canta".

Ingente la participación de los artanenses que han hecho una estupenda realidad el resurgimiento entre nosotros de los bailes regionales.

Buena prueba de ello, las dos escuelas actualmente en marcha, con una cantidad de alumnos que ni los más optimistas hubieran sospechado.

Animo y adelante! Así también se hace pueblo.

Ha pasado Tots Sants y un año más se ha podido constatar la pulcritud y cuidado que se tiene con el Cementerio. Además de lo bello del recinto, hay que señalar el hecho de que quienes lo tienen a su cuidado, lo han convertido en un bello y cuidado jardín. Lástima que al añadido no se le hayan plantado cipreses, que, además de conservar la unidad del recinto, le hubieran dado una solemne belleza que ahora no tiene. Ya lo sabemos: hay gentes para quienes el buen gusto es una cota inaccesible.

Punto negro, en cambio, la antigua "Teulera" de Mestre Perico Salem, en la calle de su mismo nombre y frente al Corral del Rey: un abandono que empieza a ser preocupante, como el que sufren numerosas calles de Artá.

Parece que no se nos ha tenido en cuenta por el Consell Insular de Mallorca a la hora de las subvenciones. Fruto de una política exclusivista de los actuales regidores de nuestro municipio, que, en lugar de aunar esfuerzos entre todos, se empeña en separar y dividir. Confiemos en que se den cuenta de que su nefasta manera de ver la administración local sólo perjuicios causa a Artá. Y si no, al tiempo.

LES QUATRE ESTACIONS

TARDOR

Pel cel, negra nuvolada,
amiga de la tardor,
i pel camp forta sentor
arreu de terra banyada.

Quan arriba la vesprada,
per fugir de la fredor,
que és de bona l'escalfor
de nostra llar estimada!

Un altre hivern en camí,
un hivern que vol venir
amb les nits ben llargarudes.

Fulles cauen dolçament
dels arbres besats pel vent
al llarg de les avingudes...

J. SARD

DEMOGRÀFIQUES

NACIMIENTOS

Día 25 de septiembre. Patricia Cabello Molina. Hija de Francisco y de Angustias. C/. Pep Not, 2.

Día 8 de octubre. Antonia Juan Pons. Hija de Gabriel y de María. C/. Son Servera, 8.

Día 12. Francisco Javier Fernández Vives. Hijo de Manuel Francisco y de Apolonia. C/. Amadeo, 20.

Día 11. Saul Gascón Alventosa. Hijo de José y de Francisca. C/. Sombra, 3.

Día 16. Rafael Mayal Cruz. Hijo de Fernando y de Rosa. C/. Costa y Llobera, 10.

Día 18. Caterina Carrió Vives. Hija de Miguel y de Antonia. C/. RAfael Blanes, s/n.

Día 17. Nicolau Flaquer Febrer. Hijo de Jaime y de Antonia. C/. Abrevadero, 4.

Día 25. Margarida Ferrer Sureda. Hija de José y de Francisca. C/. Son Servera, núm. 4.

MATRIMONIOS

Día 22 de Octubre. Jaime Esteve Rosselló con María Sancho Carrió.

Día 29 de Octubre. Luis Tomás Pujalte Vilanova con Micaela Sastre Fallet.

DEFUNCIONES

Día 5 de Octubre. Francisco Vivancos Alcazar. C/. Huerto, 9.

Día 6. Jaime Alzamora Llabrés. a) Capellero Cama. C/. Parras, 13.

Día 20. María Alzina Pons. a) Guideta. C/. Figueras, 35.

Día 23. Gabriel Sancho Cursach. a) Blai. C/. Sta. Catalina, 36.

Día 27. Margarita Massanet Guiscafrè. a) Monja Sòla. C/. Pou Nou, 13.

DÍA 27. Pedro Alzamora Pons. a) Terres. C/. Crema, 15.

FUTBOL

El C.D. AVANCE no termina de serenarse en ambas categorías. En Infantiles, no funciona tal como se podría esperar, ya que hay mimbres para mejorar las cosas. Sin embargo, ahí están los resultados: una sola victoria y cuatro puntos en su haber, muy cerca de la cola de la clasificación. Los Alevines llevan cinco puntos y tienen menos partidos jugados. Parece que andan mejor. Esperemos que nos nervios no les jueguen una mala pasada. Es necesario que tengan la ayuda y la comprensión que necesitan, que, por algo, los peques son nuestra cantera.

En Juveniles vamos bien. Son los que más alegrías dan a sus seguidores. Muy cerca del primer puesto de la clasificación. Sólo derrotas frente al OLIMPIC, Badia, y Felanitx. Todo lo demás victorias y, además, con abultado tanteo. Esperamos que siga la racha y el buen juego de los cachorros de Artà, para poderlos incorporar cuanto antes al tercer divisionario.

EL "ARTA"

Pocas cosas buenas se pueden decir. Los dos partidos perdidos en casa frente al FERRERIAS y BADIA nos han puesto entre la espada y la pared.

En el primero de ellos, tal vez el Artà mereciera un mejor resultado, ya que tuvo muchas oportunidades de gol que se malograron por pura mala suerte. Y, por si esto fuera poco, el juez de la contienda, Sr. Bueno, no hizo honor a su nombre y estuvo muy mal, y sin querer ver jamás cuanto pasaba en el área menorquina. Este buen señor estuvo a punto de crear un altercado público.

Con el Badia ya fue otro cantar. Nos ganó. En la primera mitad ambos equipos se tutearon y tal vez hubiera su poquitín de mala suerte. Pero en la segunda nos ganaron en fútbol, ideas y ganas.

En Mahón, el Artà jugó uno de los mejores partidos fuera de su campo. Práctico, muy ordenado en defensa, aunque a la hora de atacar tampoco hubo fortuna. En cambio sí la tuvieron los mahonenses a la hora de los goles, y, ya se sabe, en fútbol lo que cuenta son los tantos.

En Porreras ya fue otra cosa. Frente a un equipo, que, hay que decirlo, nos decepcionó, el Artà plantó cara, y sin tener en cuenta su fama de goleador, muy justamente se llevó un punto. Hay que decir que José María esta tarde lo paró todo. Agustín, de nuevo volvió a fallar un penalty. Si lo marca, el Artà se trae los dos puntos. Tarde histórica para José María. El partido con el Santanyí ha sido el peor que se ha visto en SES PESQUERES desde hace mucho tiempo. El cambio de entrenador no sirvió para nada. Muchísimos los fallos y casi ni una idea. En la segunda parte, con Pablo Amer de organizador, se vieron algunos detalles, pero las ausencias pesaban demasiado. Los fallos defensivos del final del partido no pueden permitirse. Muy mal andan las cosas. Esperemos que se remedien y se ponga más voluntad y, sobre todo, más seriedad. Así veríamos más despejado el por ahora triste porvenir del Artà.

NOTICIARIO DEPORTIVO

Cambio de entrenador como ya apuntábamos. Cosa lógica cuando las cosas no salen bien. En honor a la verdad, esto era esperado desde bastante tiempo antes de que sucediera. No entró con buen pie el bueno de Antonio Riera.

Hay que decir que hay jugadores mucho más culpables que el entrenador de que las cosas estén así. No vamos a nombrarlos, pero están en la mente de todos. Ya sabéis, éstos que no corren, los domingos. Tampoco encontró en la directiva el apoyo necesario para un entrenador. El, por su parte, pecó de inexperiencia en esta Tercera División, donde se necesita mano dura y algo de suerte.

La vida camina y ya tenemos entre nosotros a Sebastián Gomila, "Salem" que durante las dos últimas navidades ya llevara el Artà. Le deseamos suerte.

Ya tenemos línea para poder iluminar "Ses Pesqueres". Ahora faltan focos.

Seguramente el pagano de ellos será el Artà.

Y nuestros políticos tan campantes.

Claro es que ellos más tarde se lo cobran en votos. Si hemos hecho esto..., si aquello...

Ahora que ya saben hacer tantas cosas ¿Por qué no, unos vestuarios y unos urinarios?

Si no tienen idea, pueden visitar cualquier campo de estos de por ahí.

Veréis cómo están, y no tienen tanto público como el chapucero, pero coquetón Ses Pesqueres.

Animaros, hombres! Haced alguna cosita más. No se os quebrará el espinazo.

J. M.